

Foaie de duminică

Anul V nr. 44 (243)
11 Septembrie 2016

Duminica dinaintea
Înălțării Sfintei Cruci
(Convorbirea lui Iisus cu
Nicodim)

Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.

(Ev. Ioan 3, 13-17)

Episodul Nicodim este, probabil, dovada cea mai bună a **imposibilității culturii și inteligenței de a constitui singure calea către Hristos**. Cultura, inteligenta ori știința nu-s piedici, dar nici elemente ajutătoare. Iar în cazul în speță atâta chiar dovedește: că **mintea și învățătura pot să nu stea în calea credinței**. (O dată omul ajuns la credință, cunoașterea și ascuțimea îi vor fi de folos, vor amplifica, adânci și ageri credința).

Momentul Nicodim mai este în cadrul referențelor evanghelice și **singurul exemplu al unui fariseu luminat de credință**. Va fi fost desigur și pricină de mângâiere și încredere pentru Domnul. Unul din ai Săi care-L caută. Îl recunoaște. I Se dăruie. Nicodim e prudent (vine noaptea, intervine procedural), e un iudeu habotnic, e un fariseu, dar nu e orb: își dă seama că numai unul care vine de la Dumnezeu poate săvârși ceea ce face Iisus Nazariteanul. De aceea și merge la El. Mai târziu va fi mai puțin prudent: va interveni pentru învinuit, iscând supărarea colegilor săi (Ioan 7, 52: 'Nu cumva și tu ești din Galileea?'), va purta de grija trupului neînsuflețit al răstignitului (Ioan 19, 39), stârnind fără îndoiala mânia aceluiași. **Nu știm dacă Nicodim a fost ori ba mucenic. Știm totuși ca prin el s-a arătat altceva: că, anume, la Hristos au venit nu numai vameșii, desfrânații, păcătoșii, ci și cărturarii. Cazul Nicodim dovedește că toți sunt chemați și toți primiți**, fiecare după măsura și felul darului, pregătirii, minții: Nicodim, așadar, mai cu asprime și mai cu exigență, ca un învățat ce este. **Nu numai vameșii, desfrânații, păcătoșii, ci și dreptii!** Nicodim ni se înfățișează așadar ca **opusul fratelui celui bun din parabola fiului risipitor**: spre deosebire de acela, el drept, cărturar, curat, intră la ospăț, nu se sfiește a se alătura desfrânaților și păcătoșilor; nici pic de orgoliu la el. **Nicodim ne oferă tabloul încântător, consolator, splendid, al cărturarului modest, al fariseului nesigur și nedelectat de sine**: iată-l acolo, șezând în fața Domnului, biet vizitator nocturn, oarecum zăpăcit de cele ce aude, înfricoșat neîndoielnic și de cele ce i se spun și de perspectiva descoperirii sale de către farisei în casa amăgitorului, căznindu-se a înțelege, afurisindu-se probabil pentru răspunsurile neroade ce singur găsește a formula și de a căror stupiditate nu se poate să nu-și fi dat prea bine seama, iată-l plin de bunăvoință, curiozitate și incertitudine, de puternică dorința de a înțelege și crede, plin de admirație și simpatie și venerație pentru Cel Care-i stă în față și **ale Cărui vorbe le ascultă cu nesaț, parcă și cu teama, dar și stăpânit de onadejde nebună**, cu nădejdea aceea nebună despre care Fr. Mauriac socotește că s-ar cădea să ne-o insuflă purtarea de pe cruce a tâlharului celui bun; iată-l pe Nicodim, tâlhar în ochii colegilor săi întru fariseism, rostind parcă și el:

Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta, pomenește-mă și pe mine neîndemânaticul întru taine cărturar, neștiutorul întru cele adevărate Doctor, și nu numai la lumina acestei biet opaițe de pe sărmana această masă, ci și la lumina zilei înfricoșatei Tale Judecăți, pomenește-mă alături de toți cei care de-a lungul vieții Tale pământești Îți vor fi umplut ori Îți vor umple sufletul de mângâiere și duioșie: Prea Curată maica Ta, iubitul Tău ucenic, Înaintemergătorul Tău, Veronica, tâlharul cel bun, aprigul Petru și toți ceilalți și toate celelalte. Nu ne uita nici pe mine, ori pe Luca ori și pe ceilalți puțini care adevăresc oamenii că și cărturarilor le este deschisă calea spre cer.

Nicodim este nădejde nebună a intelectualilor unui sfârșit de veac copleșit de tipărituri, informații și servomecanisme, înfometat de credință, dibuind în lumea semnificațiilor și semnificanțelor urma afacerilor Atotștiutorului și a făgăduințelor lui Hristos.”
P. Nicolae Steinhardt, din: “Dăruind vei dobândi. Cuvinte de credință” - www.cuvantul-ortodox.ro

Orice confruntare cu adevărul este o judecată. **Cel mai îngrozitor lucru [la Judecată] va fi demascarea totală a ipocriziei în care am trăit**, faptul că am trăit luptându-ne continuu să ne ascundem adevărul nostru chip și să amăgim lumea din jur și chiar pe noi înșine cu o imagine falsă...

Dacă ne consumăm viața la nivel exterior și fizic, fără să luăm seama la componenta duhovnicească a propriei noastre existențe, suntem la nivelul jalnic al supraviețuirii, la nivelul cel mai de jos, în care contează ce se întâmplă în exterior, nu și ce sens au în inima noastră lucrurile care se întâmplă...
Pr. Constantin Coman - www.cuvantul-ortodox.ro

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta; biruință binecredincioșilor creștini asupra celui protivnic dăruiește și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.

Tropar la Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Fericirea nu se traduce prin a avea, ci e legată de a dăru (Extras din Conferința #ITO2016. Diac. Sorin Mihalache)

Dragi tineri. Urmăriți pentru o zi sau pentru un ceas propria viață! Veți descoperi că **ceea ce faceți vă face, adică deveniți ceea ce trăiți**. Modul cum gândim, ceea ce simțim, felul cum alegem să reacționăm în viața de toate zilele, toate acestea și fiecare în parte ne zidește sau ne poate dăuna.

De ce e importantă această constatare? Pentru că **sunteți la vârsta lui vreau, a lui pot, sau a lui vreau să pot**. Este vârsta la care oamenii visează lucruri mărețe, vremea energiilor mari, gata să fie aruncate în luptă.

Desigur, așa cum cred că ați constatat deja, societatea în care trăim nu duce lipsă de oferte pentru care suntem invitați să trăim. Însă, așa cum cred că ați înțeles, deși **“toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos”** (1 Cor. 6, 12). Prin ochiul exigent al spiritualității, șlefuit de generații întregi de sfinți, putem vedea deslușit în hățșul de propuneri pe care ni le face lumea că:

- **fericirea** nu se traduce prin a avea, ci e legată de a dăru;

- **devenirea** nu se restrânge la realizarea unei cariere strălucite (Dacă vrem să ne edificăm, trebuie să trecem dincolo de orizontul profesional, să cultivăm mila și bunătatea față de semenii. Acestea ne înfrumusețează caracterul, în aspecte launtrice pe care munca pentru o carieră nu le poate acoperi);

- **maturizarea** nu se realizează experimentând mai mult decât alții lucruri noi, ci se câștigă prin alegeri juste, prin decizii înțelepte care discern, între propunerile lumii, ocolind experiențele care stârnesc patimi și alegându-le pe cele care ne zidesc sufletește;

- într-o lume interesată prea mult să crească încasări și profit, de pe urma producțiilor de divertisment, **este vital să ne păzim simțurile, să ne îngrijim de curăția minții și inimii**. (Măinile pot fi spălate cu mai multă ușurință decât mintea. De mizeria de pe mâini pot scăpa în câteva zeci de secunde. De amintirea unei imagini necuviincioase, pătrunsă în minte, nu pot scăpa uneori ani la rând. Și nu voi găsi vreun detergent miraculos cu care să pot spăla mizeria informațională din minte, și nici vreun alt bandaj care să îmi vindece rana inimii, în afara lacrimilor pocăinței.)

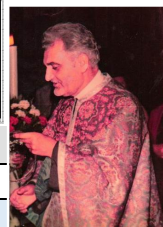
Așadar, dacă sunteți convingși că **ceea ce facem ne face, adică devenim ceea ce trăim**, veți vedea repede că **fiecare clipă de viața capătă un alt preț**. Așa putem înțelege că **sensurile pentru care trăim pot fi mai înalte, că viața este foarte prețioasă**, pentru că **puteți face imens de multe lucruri bune cu voi, cu alții și pentru alții, în fiecare zi**.

Și, dacă în vreun moment din viață ați simțit nevoia unui sens, atunci știți deja că **sensul pe care îl căutăm, cel pentru care vrem să trăim, nu cuprinde doar datele cunoașterii ci și viața**. În sensul pentru care trăiesc trebuie să fiu cuprins și eu, și familia mea, și străbunicii mei, și viața lor, și dragostea mea pentru ei, și moartea lor. Însă un astfel de sens cuprinzător nu-mi stă la dispoziție în cele oferite de lume. Mulți gânditori vechi și noi au constatat aceasta: **lumea nu ne poate împlini căutările referitoare la sensul vieții. De fapt, ea își primește sensurile de la noi. Iar sensul pe care îl căutăm se împlinește într-o legătură tot mai strânsă a vieții cu semenii, în comuniune cu Dumnezeu. Iar aceasta este viața Bisericii, trăită în comunitatea parohială unde îi regăsim pe toți cei dragi mie, pe cei vii și pe cei decedați, adormiți în Domnul**.

În căutările sale, omul nu poate trăi fără un sens și, niciun sens nu le poate cuprinde pe toate așa cum o face Persoana lui Hristos, cu Viața și cu Jertfa Lui, cu Tainele pe care le săvârșim în Biserica Lui. El este „**Calea, Adevărul și Viața**” (Ioan 14, 6). Întru El este viață și Viața Lui este Lumina oamenilor (Ioan 1, 4), o lumină pe care întunericul nu o va cuprinde (Ioan 1, 5).

14 septembrie - Înălțarea Sfintei Cruci - este cea mai veche și mai importantă dintre sărbătorile închinată cinstirii Sfintei Cruci. În această zi sărbătorim amintirea a **două evenimente** deosebite din istoria lemnului Sfintei Cruci: **Aflarea Crucii** pe care a fost răstignit Mântuitorul și **înălțarea ei solemnă în fața poporului de către episcopul Macarie al Ierusalimului, în ziua de 14 septembrie din anul 335** și **aducerea Sfintei Cruci de la perșii păgâni, în anul 629, în vremea împăratului bizantin Heraclius**, care a depus-o în Biserica Sf.Mormânt din Ierusalim - Biserica Sf.Crucii.. Sărbătoarea s-a extins și în Constantinopol (sec. V), unde ceremonialul ei a primit o nouă strălucire și dezvoltare, mai ales din **sec.VII, când Sf. Lemn a fost adus de la Ierusalim la Constantinopol**. Crucea a devenit un **simbol al ocrotirii Constantinopolului** și a întregului Imperiu Bizantin. Începând cu acest moment sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci a dobândit o importanță tot mai mare în rândurile Catedralei Sf.Sofia din Constantinopol). În acest context a luat naștere și troparul Sfintei Cruci:”**Mântuiește Doamne poporul Tău și binecuvintează ...**”

Duminică, 18 septembrie 2016, după Sfânta Liturghie, facem pomenirea de 20 ani, cu parastas a părintelui Mihail Tătărâm. *Dumnezeu să-l odihnească !*

Programul săptămânii 11 septembrie – 18 septembrie 2016

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	11 septembrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim) – Pr.Dragoș
Duminică	11 septembrie	18 – 19 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Dragoș
Luni	12 septembrie	18 – 19 - Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Mărți	13 septembrie	18 - 20 - Vecernia, acatistul Sfintei Cruci - Pr.Dragoș
Miercuri	14 septembrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Înălțarea Sf.Crucii) – Pr.Dragoș
Joi	15 septembrie	- Program administrativ (zi liberă)
Vineri	16 septembrie	9 - 11 - Taina Sf.MASLU
Vineri	16 septembrie	18 – 19 - Slujba Acatistului – Pr.Dragoș
Sâmbătă	17 septembrie	8 – 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Dragoș
Sâmbătă	17 septembrie	18 – 19 - Vecernia Duminicii după Înălțarea Sf.Crucii – Pr.Ticu
Duminică	18 septembrie	8 - 12 - Sf.Liturghie (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos) și parastasul Pr.Mihai
Duminică	18 septembrie	18 – 19 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză - Pr.Ticu